

NIET KAPOT TE KRIJGEN

Meditatie bij het feest van Christus Koning

De triomf van Christus

Volgende zondag vieren we, op de laatste zondag van het kerkelijk jaar, Christus Koning.

Bij de oudere lezers roept dat ongetwijfeld nog herinneringen op uit hun jeugd. Toen werd het feest op verschillende plaatsen gevierd met militante optochten van jeugdbewegingen, met vlaggen en wimpels, met zegezangen – kortom: de gelovigen waren het leger van Christus, en Christus was de vorst die met zijn legerscharen de wereld overwon. Sommigen onder ons herinneren zich misschien nog het lied van de Eucharistische Kruistocht:

*In dichte drommen staat, o Heer,
uw kruisleger bereid,
in d' ogen de gloed
van uw ogen gebrand
en hakend naar de strijd.
Heil, Jezus onze Koning,
U zweren wij de eed,
te stormen na U
met het kruis in de vuist
tot daverend dreunt onze zegekreet.*

*Met ijzeren wil geharnast staan
uw trouwe strijders pal,
de lippen nog rood van uw kostbaar bloed
dat zwakken stalen zal.
Heil, Jezus, onze Koning, (etc.)*

Een vernederde koning ...

Dat triomfalisme hebben we – gelukkig maar – sinds het tweede Vaticaans concilie afgelegd. Niet alleen getalsmatig, maar ook mentaal. Het concilie heeft ons weer de Bijbel doen lezen, ook wat Christus Koning betreft. En wat zegt de Bijbel over Christus die koning is? Radicaal het tegenovergestelde van wat we in de vijftiger jaren nog voor vanzelfsprekend hielden.

Op de eerste plaats is er de parabel over het Laatste Oordeel in het 25ste hoofdstuk van het Mattheüs-evangelie, waarin de Koning de schapen van de bokken scheidt. Maar de centrale bedoeling van deze parabel is niet om de machtige status van de Koning te beschrijven. Deze parabel onderlijnt vooral het centrale belang van de liefdevolle zorg voor wie kwetsbaar, gekwetst en in nood is. Overigens, wie is die Koning uit deze parabel? Niet de afstandelijke, oorlogszuchtige heerser staat hier centraal. De Koning zelf identificeert zich daar met de armen, de zieken, de gevangenen, de hongerigen, de dorstigen, de vluchtelingen, de mensen die geen kleren hebben, ... Van een 'normale' koning verwacht men wel wat anders.

Heeft Jezus Zichzelf ooit koning genoemd? Jawel, één keer: in het Johannesevangelie (hoofdstuk 18, 33-37). Eigenlijk is dit de enige tekst in alle evangeliën, waarin Jezus het koningschap voor Zichzelf opeist. Maar uitgerekend op het moment dat Hij dat doet, staat Hij geboeid voor Pilatus. Vernederd, kwetsbaar, zonder macht. Een vernederde koning. Naar wereldse normen een schertsfiguur om de spot mee te drijven. (Kijk maar naar de dolle pret die de Romeinse soldaten met hem hebben.) En uitgerekend deze passage uit het Johannesevangelie wordt volgende zondag in alle kerken gelezen. We staan hiermee wel heel ver van het triomfantelijke en militante Christus Koningfeest van vóór het concilie.

... maar toch koning, de enige echte

En toch zegt het evangelie van Johannes dat Hij een echte koning is. Welnu, die kijk op Jezus vind je in de evangeliën alleen bij Johannes terug. Het koningschap van Jezus is zo krachtig dat niets ter wereld er tegen op gewassen is. Zelfs in de grootste miserie blijft Hij meester over de situatie.

Johannes ziet Jezus als grote overwinnaar op het moment zelf dat Hij vanuit menselijk oogpunt de zwaarst mogelijke nederlaag, de kruisdood, lijdt. Heel het Johannesevangelie door beheerst Jezus alles en iedereen, tot op het kruis. Mattheüs beschrijft Christus aan het kruis als een geslagen man, overmand door lijden, pijn en verlatenheid. Bij Johannes daarentegen heeft Jezus tot de laatste snik de regie in handen: Hij regelt nog enkele zaken aan het kruis (“Ziedaar uw zoon, ziedaar uw moeder”), en vooraleer te sterven maakt Hij de balans op van zijn leven: het is volbracht.

Je zou kunnen zeggen: echt koninklijk, hoe Jezus overeind blijft bij Johannes. Het gaat hier om een koningschap ‘hors catégorie’. Niet van de wereld, zoals Jezus zelf zegt tot Pilatus.

Niet kapot te krijgen

Er schuilt een heel apart Jezusbeeld in het evangelie van Johannes. Hij wil ons zeggen dat die Jezus niet kapot te krijgen is. Welke pogingen men daartoe ook onderneemt, het is mislukt en het zal steeds blijven mislukken. Ook als men Hem uit de weg ruimt. Want Hij is liefde, en de liefde is sowieso onoverwinnelijk. Men kan Jezus doden, maar de liefde blijft en zij leeft verder. De dood kan daar niet tegenop.

En als wij Christus Koning vieren, dan vieren wij dat de liefde het steeds zal halen op de negatieve krachten. Wat er ook gebeurt. En daar mogen wij deel aan hebben. Geweldig, toch?

(Frans Van Looveren)